

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: S. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. pobytem „X“, zastoupené JUDr. Jiřím Rajchlem, advokátem se sídlem Jungmannova 1010, Roudnice nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3/936, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2013, č.j. OAM-86/ZA-ZA06-ZA04-2013, e.č. B001569,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně **JUDr. Jiřímu Rajchlovi se přiznává** odměna za zastupování žalobkyně v částce **8 228,- Kč**. Částka 8 228,- Kč mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobkyně se ve včasné podané žalobě ve znění jejích doplnění ze dne 18.4.2013 a ze dne 23.5.2013 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.4.2013, č.j. OAM-86/ZA-ZA06-ZA04-2013, e.č. „X“, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

V žalobě uvedla, že se domnívá, že byla v řízení o udělení azylu zkrácena na svých právech a že žalovaný porušil ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen

„správní řád“), protože nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, ustanovení § 12 zákona o azylu, ustanovení § 14a o azylu, neboť se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť se domnívá, že v jejím případě existují důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a ustanovení § 10a písm. a) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu.

Uvedla, že žádala opakovaně o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem pro podání žádosti je obava z návratu na Ukrajinu, kde jí bylo vyhrožováno ze strany Mukačevské mafie. Žalobkyně trvá na tom, že ve své žádosti uplatnila nové skutečnosti. Uvedla, že po ukončení předchozího řízení o mezinárodní ochraně zjišťovala, zda se může vrátit domů. Když tuto skutečnost na Ukrajině ověřoval její manžel, dostal se rovněž do ohrožení a bylo mu vyhrožováno zničením celé rodiny. Žalobkyně se tedy rozhodla z obavy o svůj život nevrátit se na Ukrajinu. Její manžel byl rovněž donucen Ukrajinu opustit. Po té co s manželem požádali na ambasádě o ověření totožnosti, přestože nikomu o tom neřekla, kontaktovala jí její dcera s tím, aby se nevraceli, neboť jí někdo z neznámých telefonních čísel vyhrožoval, že když se její rodiče vrátí, tak je zmasakrují. Vzhledem k výše uvedenému se žalobkyně domnívá, že podmínky k zastavení řízení nebyly dány, neboť nové skutečnosti existovaly a nebyly zohledněny. Trvá na tom, že nové skutečnosti jsou pro daný případ relevantní.

V doplnění žaloby vyhotovené ustanoveným advokátem žalobkyně zdůraznila, že se cítí být zkrácena na svých právech, když žalovaný dle jejího názoru nedůvodně vyhodnotil její žádost o azyl jako opakovanou, aniž by uvedla nové skutečnosti. Uvedla rovněž, že je přesvědčena, že jí měl být udělen azyl z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu, popř. dle § 12 písm. a) či b) zákona o azylu nebo podle § 14 zákona o azylu. Dále opakovaně popsala důvody podání žádosti o azyl shodně jako v předešlém podání. Doplnila, že v roce 2012 žádala na ukrajinské ambasádě o vydání cestovního dokladu. Na její žádost jí bylo odpovězeno, že ona ani její manžel nejsou na Ukrajině evidováni. Až po urgencích byly příslušné doklady nalezeny v archivu. Zdůraznila, že se nemůže na Ukrajinu vrátit, neboť s ohledem na dosavadní chování mafie se zcela důvodně obává, že bude opět pronásledována a oprávněně má obavy o své děti. Bojí se, že by jim mohlo být ubližováno v důsledku jejího návratu. Trvá na tom, že žalovaný se jí uvedenými skutečnostmi, z nichž některé jsou zcela nové, při rozhodování o poskytnutí mezinárodní ochrany nezabýval a zcela formálně rozhodl o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

Dále namítla, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s možností udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalobkyně trvá na tom, že v případě návratu do země původu jí hrozí pronásledování s poškozováním jejího majetku, fyzické násilí, nelidské a ponižující zacházení a zejména pronásledování jejich dětí. Je přesvědčena, že její obavy jsou reálné a důvodné a vycházejí již z prožitých zkušeností jejího pobytu na Ukrajině i z poznatků její dcery. Dle jejího názoru se žalovaný dostatečně detailně nezabýval tím, zda žalobkyni nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobkyně má vážné a zcela důvodné obavy z toho, že mafie ji dostihne v kterékoliv části Ukrajiny a že se jí před ní nepodaří na celém území Ukrajiny ukrýt.

Dále namítla, že se žalovaný řádně nevypořádal s možností udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Je přesvědčena, že v dané věci se jedná o případ hodný zvláštního zřetele a jsou tedy splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

S poukazem na čl. 36 Listiny základních práv a svobod dále namítla, že žalobu napadené rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť žalovaný nevzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k případu žalobkyně a

nevypořádal se s veškerými provedenými důkazy a s novými skutečnostmi uváděnými žalobkyní ve správním řízení.

Rovněž poukázala na skutečnost, že v případě návratu na Ukrajinu jí hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu delšího pobytu v cizině. Uvedla, že neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu bývají diskriminováni a pronásledováni.

Závěrem žalobkyně zdůraznila, že vede řádný život, nedopustila se trestné činnosti, a nepředstavuje tudíž nebezpečí pro bezpečnost státu. Českou republiku považuje za svůj domov, chce zde žít a pracovat a chce zde zase se svým manželem vést spořádaný, spokojený a klidný rodinný život.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že žalobkyně žádala o udělení mezinárodní ochrany již dne 28.3.2001. Jelikož se však opakovaně nedostavila na pohovor a neposkytovala tak správnímu orgánu potřebnou součinnost, bylo řízení o její žádosti rozhodnutím ze dne 20.8.2001 zastaveno. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 26.1.2002. za důvod odchodu z vlasti a podání žádosti označila potíže s pracovníky blíže neuvedené firmy, kteří jí a poté i jejím dětem vyhrožovali fyzickou likvidací, pokud neopustí zaměstnání a město Mukačevo. Dále uvedla osobní rozpory s manželem, v jejichž důsledku se nemá kam na Ukrajině vrátit. Rozhodnutím ze dne 15.4.2003, č.j. OAM-789/LV-07-P18-2002, nebyl žalobkyni udělen azyl a nebyla na ní ani vztážena překážka vycestování. Vůči rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozhodnutím ze dne 26.11.2003, č.j. 30 Az 29/2003-24, zamítl.

Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v tomto novém řízení (v pořadí již třetím) uvedla důvody pro podání žádosti, kterým se správní orgán dostatečně věnoval již v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, stejně tak jako i obavami z návratu do vlasti, přičemž správní orgán tyto neshledal důvodnými a na svém verdiktu i jeho odůvodnění trvá i v současnosti. Žalovaný trvá na tom, že žádné jiné relevantní skutečnosti žalobkyně neuvedla.

Dle žalovaného žádost žalobkyně v kontextu výše uvedeného působí účelově a správní orgán je toho názoru, že jediným opravdovým motivem podání žádosti je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, které žalobkyně míní dosáhnout prostřednictvím azylové procedury. Žalovaný dále zdůraznil, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je zcela mimořádný institut, jehož smyslem je ochrana cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu nebo případně pocítují důvodnou obavu z hrozby nebezpečí vážné újmy ve věci jejich potencionálního návratu do země původu. Žalovaný podotkl, že k úpravě svého pobytu na území České republiky může žalobkyně při splnění zákonem stanovených podmínek využít institutů zákona o pobytu cizinců na území České republiky.

Žalovaný trvá na tom, že neshledal zcela žádný důvod měnit své původní rozhodnutí ve vztahu k žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a nenalezl ani žádný důvod vést v daném případě další meritorní řízení a opakovaně posuzovat žalobkyní prezentované důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Dle žalovaného tedy byly splněny veškeré podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a vzhledem k tomu řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Rovněž s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2010, č.j. 3 Azs 29/2010-63, žalovaný uvedl, že dle jeho názoru nebyl povinen v daném případě rozhodovat o udělení doplňkové ochrany.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný i žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

V ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je uvedeno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu je pak uvedeno, že se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Soud si vyžádal správní spis včetně rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 15.4.2003, č.j. OAM-789/LV-07-P18-2002. Z obsahu tohoto rozhodnutí i z obsahu předloženého správního spisu jednoznačně dle soudu vyplývá, že jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyně v obou případech uváděla obavy o bezpečnost své osoby v souvislosti s výhrůžkami skupiny osob, které jí vyhrožovaly fyzickou likvidací kvůli postupu žalobkyně v jejím původním povolání v Mukačevu, kdy blíže nespecifikované právnické osobě udělila pokutu. K těmto obavám neuvedla žalobkyně v průběhu řízení o její nové žádosti žádné nové rozhodné skutečnosti kromě toho, že dle jejího tvrzení nebezpečí ze strany předmětných osob v případě návratu na Ukrajinu trvá a výhrůžky se opakují. Z nové výpovědi žalobkyně při pohovoru dne 19.3.2013 vyplývá, že již dříve sdělené obavy žalobkyně přetrvávají. Jediná změna oproti původnímu sdělení je skutečnost, že její manžel se při zjišťování možnosti jejího návratu na Ukrajinu s někým popral a musel následně vycestovat z Ukrajiny také. Žalobkyně pak dále ve své žádosti uvedla, že měla potíže se získáním dokladů o své totožnosti na ukrajinském velvyslanectví, ovšem rovněž uvedla, že po urgenci jí i jejímu manželovi byly náhradní doklady vydány.

Na základě obsahu předloženého správního spisu v dané věci a rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 15.4.2003, č.j. OAM-789/LV-07-P18-2002, dospěl soud k závěru, že obavy žalobkyně z tzv. Mukačevské mafie zcela korespondují s obavami, které žalobkyně uváděla jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu, o níž bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 15.4.2003, č.j. OAM-789/LV-07-P18-2002. Nová tvrzení uváděná žalobkyní pouze odpovídala tomu, že žalobkyně má důvod k tomu, aby její původní obavy z návratu dále přetrvávaly. V její výpovědi se dle soudu neobjevila žádná nová pro rozhodování o mezinárodní ochraně relevantní skutečnost. Novinkou je pouze skutečnost, že její manžel se při zjišťování možnosti jejího návratu na Ukrajinu s někým popral a musel

následně vycestovat z Ukrajiny také. Tato skutečnost však dle názoru soudu nemá relevanci ve vztahu k posouzení žádosti žalobkyně samotné. Nelze ji tedy ve vztahu k žalobkyni považovat za relevantní novou informaci, která by zakládala důvod pro nové zkoumání důvodnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu.

Ve vztahu k informaci, že žalobkyně měla určité potíže při vyřizování náhradních cestovních dokladů na ukrajinském velvyslanectví, soud stejně jako žalovaný nepovažuje za skutečnost mající relevanci ve vztahu k žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, neboť sama žalobkyně konstatovala, že jí i jejímu manželovi byly doklady po urgenci řádně vystaveny.

V tomto směru soud odkazuje i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65, kde se konstatuje, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.

Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žalobkyně podala opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedla nové skutečnosti nebo zjištění. Tím dle soudu naplnila beze zbytku ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a její žádost je nutno považovat za nepřipustnou.

Soud dále konstatuje, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž vyplývá, že se žalovaný zabýval i otázkou, zda v mezidobí od rozhodnutí o předchozí žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nedošlo v zemi původu žalobkyně k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost její nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uzavřel, že mu žádná taková skutečnost není z obecně známých informací známa. Samotný žalovaný tedy nad rámec skutečností uváděných samotnou žalobkyní se zabýval otázkou, zda z obecně známých skutečností nevyplývají nové okolnosti, které by odůvodňovaly novou žádost o mezinárodní ochranu. Žádné takové okolnosti neshledal.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný zcela v souladu s právními předpisy shledal žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako nepřipustnou a řízení v souladu s právními předpisy zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Námitky žalobkyně v tomto směru shledal soud jako nedůvodné.

Vzhledem ke skutečnosti, že byla, jak je výše konstatováno, žádost žalobkyně oprávněně shledána jako nepřipustná, nevznikl v daném řízení vůbec prostor pro posuzování otázky udělení mezinárodní ochrany dle § 12 či § 14 zákona o azylu. Relevantní skutečnosti ve vztahu k těmto ustanovením zákona o azylu byly žalovaným přezkoumány již v rámci řízení zakončeného rozhodnutím ze dne 15.4.2003, č.j. OAM-789/LV-07-P18-2002. V tomto rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že není dán důvod k udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu a rovněž v tomto rozhodnutí výslovně uvedl, že neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu.

S ohledem na skutečnost, že žalovaný se s tvrzeními žalobkyně ve vztahu k § 12 a § 14 zákona o azylu vypořádal v předchozím rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a žalobkyně neuvedla žádné nové relevantní skutečnosti a její opakovaná žádost byla shledána jako nepřipustná, shledal soud námitky žalobkyně, ve kterých namítala, že se žalovaný nevypořádal s její žádostí ve vztahu k § 12 a § 14 zákona o azylu jak zcela nedůvodné.

K námitce, že se žalovaný nezabýval tím, zda žalobkyni neudělit doplňkovou ochranu dle § 14a zákona o azylu, soud konstatuje následující. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze

dne 26.7.2007, č.j. 2 Azs 30/2007-69, konstatoval, že „*jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zák. č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu*“.

Žalobkyně ve své žalobě konstatovala, že dle jejího názoru jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy že jí hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. V tomto směru koresponduje ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu s původním zněním ustanovení § 91 zákona o azylu. V původním rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu ze dne 15.4.2003, č.j. OAM-789/LV-07-P18-2002, se již žalovaný otázkou možnosti vycestování žalobkyně ve vztahu k ustanovení § 91 zákona o azylu zabýval a dospěl k závěru, žalobkyně není osobou ohroženou skutečnostmi zakládajícími překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu v původním znění. Tedy i o této otázce bylo žalovaným rozhodováno již v předcházejícím rozhodnutí o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a v daném řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly nové zkoumání dané otázky.

K tomu soud rovněž podotýká, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.9.2010, č.j. 3 Azs 29/2010-63) vyplývá, že pokud žalovaný oprávněn zastavil řízení pro nepřípustnost žádosti, nebyl povinen rozhodovat o udělení doplňkové ochrany, když o důvodech znemožňujících vycestování je povinna si vyžádat závazné stanovisko žalovaného policie v rámci případného rozhodování o správním vyhoštění.

Vzhledem k výše uvedenému i tuto námitku žalobkyně shledal soud jako nedůvodnou.

Pro úplnost soud konstatuje, že neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nebyly vzaty v úvahu veškeré skutečnosti a žalovaný se nevypořádal se všemi důkazy. K této velice obecně formulované námitce soud uvádí, že z výše konstatovaného obsahu správního spisu, obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a výše uvedených závěrů soudu, vyplývá, že rovněž i tato námitka je nedůvodná.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a ani je nepožadoval.

Soud usnesením ze dne 22.4.2013, č.j. 42 Az 2/2013-14, ustanovil žalobkyni JUDr. Jiřího Rajchla zástupcem pro dané řízení.

Soud přiznal advokátovi Jiřímu Rajchlovi odměnu ve výši 8 228,- Kč, která se skládá z částky 6 200,- Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), písemné podání soudu - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek.

Uvedená částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. listopadu 2013

Mgr. Václav Trajer, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová